

Трявна и гостоприемния дом на поп Кою Витанов. Там го бяха приели и гледали като свое чедо.

Петко Славейков му превръщаше едно писмо от даскал Марин Софрониев от Севлиево, който даваше мерките за две икони; на свети Иван Рилски и свети Мина. Живописецът захвърли и второто писмо при първото.

Поръчки. Добри желаня и намерения. А после ги даваха другиму, който обещаваше да ги направи по-евтино. Или изобщо не бързаха да платят...

Той си представи Димитър умиращ от глад. Като Катранов. Спомни си как, като малки, бяха неразделни, сякаш два близнака, винаги уловени за ръка... И нещо сви гърлото му. Серафидиев го гледаше учуден.

Навън някой силно захлопа на портата. Даскал Илия Шиваров внимателно стъпяше върху следите, оставени от Серафидиев. С младия даскал Николай бе завързал тясна дружба. Какво ли бързаше да му извести?

След лошите новини от писмата сега Шиваров искаше веднага да му съобщи нещо радостно. Най-сетне той бе склонил богатия търговец Петър Пипев да го нарисова Павлович. И му носеше предварително част от сумата определена за труда.

Една хубава вест... И веднага настроението на художника се възвърна. Той бързо почна да смесва боите и да търси най-верния тон между синьо, сиво и зелено, за да предаде живия поглед на богатия търговец. Ала разговорът между двамата младежи върху чувството за изящност в изкуството и съпротивата на тревненските иконописци срещу всяко нововъведение измори бързо модела, който загуби обичайното си изражение.

- Ето, сега аз не мога да рисувам чисто и просто, защото ръцете ми са включени! - възкликна Николай, ядосан че търговецът на позира добре. Когато беше обзет от творчески планувачи...